

בִּיהַּ פֶּסוּק זֶה יֵשׁ לְהַתְּבוֹנֵן בּוֹ, וְכִי יִהְיֶה מִמִּית וְכִי שֵׁם הוֹי"ה הוּא הַמִּמִּית, וְהָא שְׂמָא דָּא סַמָּא דְחִיִּין אִיהוּ לְכָלָּא וּמְלָה דָּא דְמוּתָא, לֹא שְׂרִיא בִּיהַּ וְהָרִי שֵׁם הוֹי"ה הוּא סַם חַיִּים לְהַכֵּל וּדְבַר הַמּוּת אִינוּ שׁוֹרָה בּוֹ, וּבְכָל אֲתָר שְׂמָא דָּא יִהְיֵב חִיִּין לְכָל עֲלָמָא וּבְכָל מְקוֹם שֵׁם הוֹי"ה הוּא הַנּוֹתֵן חַיִּים לְכָל הָעוֹלָם, מֵהוּ יִהְיֶה מִמִּית, חֲשַׁבִּין בְּנֵי נָשָׂא דְאִיהוּ קָטִיל לְכָל בְּנֵי נָשָׂא וְא"כ מֵהוּ שְׁכָתוּב ה' מִמִּית שִׁיכּוֹל לְגָרוּם לְאַנְשִׁים לְחָשׁוּב שֵׁשׁ זֶה הוּא הַהוֹרֵג אֶת בְּנֵי הָאָדָם. אֱלֹא יִהְיֶה מִמִּית וְדָאִי אֵלָּא וְדָאִי הוּא שֵׁה' מִמִּית הֵיאֵךְ אִיהוּ מִמִּית וְאִיךְ הוּא מִמִּית, אִי תִימָא בְּגִין דְּכַד אֶסְתַּלַּק מֵעַל בְּנֵי נָשָׂא אִם תֹּאמַר שֶׁהַכּוֹוֹנָה הִיא שְׂכָאֲשֶׁר הוּא מִסְתַּלַּק מֵעַל הָאָדָם אִזּוּ הָאָדָם מֵת דְּהָא בְּעוֹד דְּאִיהוּ עָלֶיהָ, לֹא יִכְלִין כָּל מְקַטְרְגִין דְּעֲלָמָא לְנִזְקָא לִיהַּ שְׁהָרִי בִשְׁעָה שֵׁשׁ הוֹי"ה שׁוֹרָה עַל הָאָדָם לֹא יִכּוֹלִים כָּל הַמְקַטְרְגִים בַּעֲלוֹם לְהַזִּיקוּ, בִּשְׁעָתָא דְאַסְתַּלֵּיק מִנֶּיהָ, מִיָּד כָּל מְקַטְרְגִין יִכְלִין לִיהַּ וּמִית בַּר נֶשׁ וּבִשְׁעָה שֶׁמִּסְתַּלַּק מִמֶּנּוּ שֵׁם הוֹי"ה אִזּוּ מִיָּד כָּל הַמְקַטְרְגִים יִכּוֹלִים עָלָיו וְלִכֵּן מֵת הָאָדָם. לֹא וְהִי אִין זֶה כִּךְ.

בִּשְׁעָה שֶׁהָאָדָם מִסְתַּלַּק מִהָעוֹלָם מִתְּגַלֶּה שֵׁם אֱוִר הַשְּׂכִינָה וְהַסְט"א לֹא יִכּוֹל לַעֲמוֹד בְּפָנֵי הָאֱוִר הַזֶּה וּמִיָּד הוּא מֵת

אֱלֹא יִהְיֶה מִמִּית, לְמָאן מִמִּית. לְהַהוּא מְשִׁיכּוֹ דְסַטְרָא אַחֲרָא בִּישָׂא אֵלָּא מֵה שְׁכָתוּב ה' מִמִּית הַכּוֹוֹנָה שֶׁהוּא מִמִּית לְאוֹתוֹ הַכֹּחַ

הַלִּימוּד הַיּוֹמִי

הנמשך מהסט"א שמשם בא לאדם חיותו הגשמית. **כִּיּוֹן דְּמַשִּׁיכוּ דְּסִטְרָא**
בִּישָׁא, חֲמִי לִיה לְזִיו יְקָרִיָּה דְּקִדְשָׁא בְּרִיד הוּא, מִיד
מִית וְלִית לִיה קִיּוּמָא אֲפִילוּ רְגַעָא חֲדָא. כיון שרואה כח הסט"א
את זיו כבודו של הקב"ה מיד הוא מת ואינו מתקיים אפילו רגע אחד והיינו כי בשעה
שהאדם מסתלק מהעולם מתגלה שם אור השכינה והסט"א לא יכול לעמוד בפני האור הזה
ומיד הוא מת **כִּיּוֹן דְּהֵהוּא מַשִּׁיכוּ דְּסִטְרָא אַחֲרָא מִית**
וְאַתְּעֵבֵר מִן עֲלְמָא, מִיד מַחֲיָה כיון שכח הסט"א מת ומסתלק מהעולם
מיד ה' מחיה. **לְמֵאן מַחֲיָה** את מי הוא מחיה. **לְהֵהוּא מַשִּׁיכוּ דְּרוּחַ**
קִדְשָׁא, דְּאַתִּי מְסִטְרָא דְּקִדּוּשָׁה לאותה המשכת רוח הקדושה שהיא
הנשמה שבאה מצד הקדושה, **מַחֲיָה לִיה, וְאוֹקִים לִיה בְּקִיּוּמָא**
שְׁלִים מיד הקב"ה מיה אותה ומעמיד אותה בקיום שלם. **כֹּלָא עָבִיד קִדְשָׁא**
בְּרִיד הוּא בְּזִמְנָא חֲדָא וכל זה עושה השי"ת ברגע אחד שממית הסט"א
ומחיה את הנשמה לכן כתוב ה' ממית ומחיה ביחד. **וְיָמָה דְּאַמֵּר מוֹרִיד**
שְׁאוּל וַיַּעַל. פירושו **מוֹרִיד לְהֵהוּא רוּחַ קִדְשָׁא לְשְׁאוּל,**
וְעָבִיד לִיה תַּמָּן טְבִילָה, לְאַתְּדַבָּאָה, וּמִיד סָלִיק לִיה
שֶׁהַקֶּב"ה מוֹרִיד אֶת הַנֶּשְׁמָה שֶׁהִיא רוּחַ הַקֹּדֶשׁ לְגִיהֶנּוּ הַנִּקְרָא שְׁאוּל לְהַטְבִּיל אוֹתָהּ שֶׁם
שֶׁתִּהְיֶה מְזוּהָמָה הַנֶּאֱמָר הַעוֹלָם הַזֶּה שֶׁנִּהְיָתָה יוֹתֵר מִהַצּוֹרֵךְ וּמִיד מַעֲלָה אוֹתָהּ מִשָּׁם,
(לְשְׁאוּל, לְאַתְּדַבָּא תַּמָּן, וּמִיד סָלִיק לִיה וְעָבִיד לִיה טְבִילָה) וְעָאֵל לְאַתֵּר
דְּאַצְטְרִיד בְּגִן עֵדֶן ומכניס אותה למקום המיועד לה בגן עדן.

רבי יוסי מספר לחברים שהוא כבר מת ונשמתו עלתה לטבול לטהרה והוא חוזר לחיי העולם הזה בזכות הבכי של בנו

וְאֵנָּה, חֲבֵרִיָּא, בְּהָהּוּא שַׁעְתָּא דְּאַסְתִּלְקָנָא מִעֲלָמָא

ואומר רבי יוסי לחברים אני באותה שעה שהסתלקתי מהעולם, רוחא

דִּילִי אֶסְתִּלַּק וְדַמְךָ מִיָּד הָרוּחַ שְׁלִי עֲלֵתָה לְמַעְלָה וְגוֹפִי מִתּ מִיָּד, עַד

שַׁעְתָּא זַעִירָא דְּאַחִיָּא לִי קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עד זמן קצר לאחר

כך שהחייני הקב"ה, **וְגוֹפָא הָוָה מִית** וגופי כבר היה מת אבל **בְּשַׁעְתָּא**

דְּפִתַּח בְּרִי בְּאִינוֹן מְלִין, בְּדִין פְּרַחָה נִשְׁמָתִיהּ (נ"א נִשְׁמָתִי),

וְאַעֲרַעַת בְּנִשְׁמָתָא דִּילִי, דְּהָוָה סִלְקָא מִגּוֹ דְּכִיוּ וּמִגּוֹ

טְבִילָה בשעה שפתח בני בטענותיו אז פרחה נשמתו ופגשה בנשמה שלי בשעה שהיתה

עולה מהטהרה ומהטבילה למעלה, **וְעָאֵלַת בְּאַתֵּר דְּעָאֵלַת** ונכנסה למקום

שנכנסה לדין והיינו להיכל הזכות ששם ב"ד העליון, **וְתַמָּן אֶתְדִּין דִּינְהָא,**

וְאַתֵּי־הִיבּוֹ לִי עֲשָׂרִין וְתָרִין שָׁנִין דְּחַיִּין, בְּגִין דְּמַעִין (דף

ר"ה ע"ב) **וּמְלִין דְּבְרִי** ושם דנו את דיני ונתנו לי עוד עשרים ושנים של חיים

בזכות הדמעות והדברים שאמר בני, **מִכָּאֵן וְלַהֲלָאָה, אִית לִי**

לְאַשְׁתְּדִּלָּא בְּמָה דְּחַמִּינָא מכאן ואילך עלי להתעסק במה שראיתי למעלה

מה תכלית חזרתי לעולם הזה ועל מה צריך להקפיד ואיזה מצוות חסרות לי לתיקון הנשמה

בחלוקא דרבנן הנעשה לנשמה מקיום המצוות, **דְּהָא לִית לִי לְאַשְׁתְּדִּלָּא**

בְּמְלִין דְּהָאִי עֲלָמָא פִּיּוֹן דְּחַמִּינָא מַה דְּחַמִּינָא ואין לי מה

להתעסק בדברי העולם הזה אחר שראיתי למעלה מה שראיתי ור"ל כי אחר שהאדם רואה

הלימוד היומוי

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000

מה העיקר ומה הטפל ואת חשיבות העסק בתורה ובמצוות בעולם הזה ושכאשר עולה למעלה אפילו יתן כל הון שבעולם לא יוכל עוד לסגל לעצמו תורה ומצוות ומעשים טובים ואין לו שם רק מה שזכה לעסוק בזה העולם בחיים חיותו, שוב אין לו חשק ותאוה לענייני העוה"ז רק להתעסק בדברים המביאים אותו לתיקון העולם במלכות שדי, **וּבְעֵי קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְלֹא יִתְאַבֵּיד וְיִתְנַשֵּׁי מִנְּאִי כְּלוּם** ואני זוכר כל מה שראיתי כי רוצה הקב"ה שלא יאבד וישתכח ממני כלום ממה שראיתי כדי שאוכל לעסוק בתיקון השלם לתכלית שבאתי לעולם.

דוד המלך אמר יסור יסרני יה ביסורים וברדיפות ולמות לא נתנני שיהרגוני רודפי ולא נתנני ביד הסט"א

פֶּתַח וְאָמַר, (תהלים קיח) יִסּוֹר יִסְרְנִי יְיָ וּלְמוֹת לֹא נִתְּנִי וְגו', דָּוִד מְלֶכָא אָמַר דָּא, עַל כָּל מַה (ס"א דְּאַעְבָּר) דְּעֵבֶד בְּהָאֵי עֲלָמָא דוד המלך אמר פסוק זה על כל מה שעבר בזה העולם תלאות וייסורים גדולים, **וְאָמַר עַל אֲבִטְחוֹתָא דְהָוָה לֵיהּ בְּהָוָה עֲלָמָא** ועל הבטחון שהיה לו שיזכה לעולם הבא. **עַל כָּל מַה דְּאַעְבָּר בְּהָאֵי עֲלָמָא, דְּרִדִּיפוּ לֵיהּ, וְהָוָה (לֵיהּ) עָרִיק בְּאַרְעָא נּוֹכְרָאָה, בְּאַרְעָא דְּמוֹאָב, וּבְאַרְעָא דְּפִלְשִׁתַּי** על כל מה שעבר בעולם הזה שרדפו אותו שאול ואנשיו והיה צריך לברוח לארץ נכריה בארץ מואב ובארץ פלישתים, **וּמִכְּלָהוּ שׁוּיב לֵיהּ קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְלֹא שָׁבִיק לֵיהּ לְמוֹתָא** ומכולם הציל אותו הקב"ה ולא הניח להם להרגו וזהו יסור יסרני י"ה ברדיפות וכו' ולא